

Č. 10.649.

Zaměstnanci veřejní: O pojmu »přeložení« a »přidělení«.

(Nález ze dne 21. června 1933 č. 11.083.)

V ě c: Ing. František Š. v Č. proti ministerstvu zemědělství o relutum za deputátní dříví a pole.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-l, který byl přidělen exposituře min. zeměd. v Bratislavě, byl po zrušení této expositury přidělen výnosem min. zeměd. z 20. listopadu 1928 zsp-é v Praze k výkonu zemědělsko-technické lesní služby dohlédací u politických úřadů. Výnos obsahoval doložku, že dosavadní služné st-lovo se nemění, a že bude s činovným, vyměřeným pro skupinu A, do níž nové působíště jeho je zařadeno, poukázáno prvním dnem měsíce, který následuje po sprostění služby v dosavadním působíšti.

Podáním z 19. března 1930 žádal st-l, aby mu byly poukázány deputátní požitky, které mu ode dne nastoupení služby v Čechách, t. j. od 1. ledna 1929 nebyly vypláceny. Této žádosti nevyhovělo min. zeměd. nař. výnosem s poukazem na usnesení min. rady ze 7. února 1929 (intimát předsednictva min. rady z 8. února 1929) a na svůj výnos z 25. února 1929, podle něhož přiznána byla reluta za dříví a pole r. 1929 jako v letech předešlých pouze zaměstnancům státní lesní služby dohlédací na Slov. a Podk. Rusi, s podmínkou, že opatření toto nijak neprejudikuje úpravě naturálních požitků, stanovené v § 146 plat. zák. a s upozorněním, že jest tato reluta považovati za zálohu na budoucí úpravu podle cit. §. Poněvadž st-l konal od 1. ledna 1929 službu v Čechách, nepřislušejí mu od této doby reluta za zmíněné naturální požitky.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Žal. úřad nepřiznal st-li reluta za deputátní požitky z té příčiny, že tato přiznána byla v základě usnesení min. rady ze 7. února 1929 a podle výnosu min. zeměd. z 25. února 1929 toliko zaměstnancům státní lesní služby dohlédací na Slov. a Podk. Rusi.

St-l, ač uvádí, že o těchto předpisech nemá vědomosti, poněvadž mu nebyly intimovány, přece nepopírá jejich správnost, nýbrž toliko tvrdí, že dosud jest úředníkem trvale na Slov. ustanoveným a proto přísluší mu nárok na toto relutum. Svůj názor opírá o znění dekretu min. zeměd. z 20. listopadu 1928, podle něhož byl prý pouze »přidělen« přechodně do Čech, nikoliv však trvale »přeložen«. Žal. úřad pak vychází, byť i v nař. rozhodnutí to nebylo vyznačeno expresis verbis, ze stanoviska opačného. Spočívá tudíž jádro sporu v tom, zdali šlo v daném případě o »přeložení« čili nikoliv, resp. o to, byl-li st-l ve sporné době zaměstnancem státní lesní služby dohlédací na Slov. a Podk. Rusi.

Přeložení státního zaměstnance jest podle své právní povahy opatřením, spočívajícím v tom, že zaměstnanec ustanovený na určitém služebním místě, toto místo trvale ztrácí, nabývá však uno actu nové trvalé místo služební. Je proto s přeložením nutně spojena změna trvalého služebního místa, která zahrnuje v sobě ztrátu dosavadního působíště a současně nabytí jiného služebního místa. Otázku, zdali šlo o přeložení

v tomto smyslu či nikoliv, dlužno řešiti podle okolností konkrétního případu, a jest rozhodující obsah dekretu příslušného úřadu, který opatření učinil.

St-l byl výše uvedeným dekretem min. zeměd. z 20. listopadu 1928 přidělen zsp-é v Praze a přiznáno mu týmž dekretem činovné podle skupiny A odpovídající jeho novému působišti. Ze slovního znění tohoto dekretu nemůže býti vyvozováno, že šlo o opatření přechodného rázu, neboť slovo »přiděluji« znamená samo o sobě jen určení úřadu, u kterého ten který zaměstnanec má býti zaměstnán. Okolnost pak, že při tomto opatření bylo přiznáno st-li činovné podle nového působiště jemu příkázaného, nasvědčuje tomu, že šlo o opatření rázu trvalého. Také okolnost, že podnětem tohoto opatření bylo zrušení expositury min. zeměd. v Bratislavě, nasvědčuje tomu, že nešlo v daném případě o opatření pouze dočasné.

Stížnost tvrdí také, že šlo o přechodné přidělení podle bodu 7. usnesení vlády z 15. července 1927. Toto ustanovení týká se však přidělení zaměstnanců některému úřadu v případech mimořádné přechodné potřeby sil u některého úřadu nebo v některém služebním obvodu či služebním oboru, nelze tedy pod toto ustanovení subsumovati případ st-lův, kde podnětem učiněného opatření nebyla taková mimořádná přechodná potřeba sil u zsp-é v Praze, nýbrž, jak ze správních spisů se podává a nahoře bylo již řečeno, zrušení expositury min. zeměd. v Bratislavě (srv. Boh. A 10.648/33).

Č. 10.650.

Stavební právo (Praha): * Stavební úřad není podle § 119 stav. řádu oprávněn nařizovati opravu budovy, když tato je již v tak schátralém stavu, že objektivně není způsobilá k dalšímu trvání.

(Nález ze dne 23. června 1933 č. 10.861.)

V ě c: Dr. Radim H. a spol. v Praze proti zemskému úřadu v Praze o příkaz k opravě budovy.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Výměrem z 22. dubna 1930 vyrozuměl magistrát hl. m. Prahy st-le, že komis. prohlídkou jejich domu č. pop. . . . bylo zjištěno, že na štitové zdi tohoto domu je trhлина $\frac{1}{2}$ cm široká jdoucí od hřebenu půdy přes celé první patro až k přízemí, jakož i jiné trhliny, které podle učiněného pozorování nepatrně se zvětšily. Poněvadž je obava, aby spadnutím štitní zdi nebyl demolován sousední dům, uložil magistrát st-lům, aby štitové zdi domu dali řádně opravit, nebo aby dali částečně vadné části jejich snést, a to alespoň v půdě, při čemž střecha tašková musí býti nahrazena nad prvním patrem střešní konstrukcí rovnou s krytinou lehkou. V případě, že by se st-lům podařilo pro nájemníky v prvním patře bydlící opatřiti náhradní byty, doporučil magistrát st-lům, aby sneseno bylo i celé toto první patro.

Proti tomuto příkazu podali st-lé rekurs, ve kterém mimo jiné namítali, že dům je ve stavu tak schátralém, že by nemělo smyslu v tomto